

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1911.

Leto XII.

Pozdrav mladine novemu šolskemu poslopju na Viču.¹

Napočil nam je prečaroben dan,
tako radósten, da še pod temeni
nam srebrolasimi ves tak ostane
kot zdaj nam sije. Zrasla nam palača,
naš dom, ponos naš, naša varuhinja,
ki daleč naokrog s pogledom svojim
blestečim išče deco in jo vabi
z visokih oken svojih lesketanjem
kot z umnimi, velikimi očmi.

Ni v tej palači slik svetovnoslavnih
v okvirih zlatih, na preprogah pestrih —
od skromnega belila se podobe
odražajo poučne, zemljevid se
razpenja tam, na njem slovenska zemlja,
in križ visi — strog opomin, da le prek
trpljenja pot zemljanom gre do sreče.
Ne bo hrumečih slavij v teh dvoranah,
a njih življenje skrito bo prišlo
mimoídočim do ušes kot tiho
brnenje, ki pred panji razodeva
nam, da se notri zbira v satje med.
Ne bo strežajev, ki z okretom urnim
donašajo slaščic v posodah zlatih —
resnobo v kretnjah in dobroto v srcih
služabniki, služabnice prosvete
postregli bodo tukaj gostom malim

z nauki zlatimi. Dragulji, sviša
ne bodo lepotičili teh gostov —
njih mnogih noga bo brez brambe proti
bodečim trnom, ostrorobim kamnom,
namesto šumne svile kotonina
zadoščala bo, dasi krpana.
Saj ta palača ni za bogatine,
je le za deco njih, ki tod okrog
rahljajo zemljo s plugom in z motiko,
ki lica jim bledé po tvornicah
ob dihih težkih kotlov začnelih,
ki znoj, solzé mehčajo kruh jim trdi.

Kako naj borna deca se zahvali
za dar kraljevi, za palačo belo?

Tako, da nismo kamenita tla,
kadär semenje pada vednosti;
tako, da ne pustimo mimo sebe
besed modrosti, ko bijó nam ob
ušesa; dà, tako, da mi otroci
selišč teh in ravní prisežemo
nocoj, da čuvali kot svetí ogenj
poštenje bomo, dédino očetov,
in izročili nezapravljeno
jo svojim dedičem; tako, da mi,
mladina zbrana, se zaklinjamo

¹ Deklamovano 18. septembra 1911.